

nebylo, odporuje rozhodnutí jeho zákonu, pročez slušelo je zrušiti po rozumu § 2 zák. z 2. listopadu 1918 čís. 3 sb. zák. a nař. a § 7 zák. o správním soudě.

Č. 342.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí (Čechy):
 * **Převedená-li nemovitost skutečným odevzdáním ve smyslu perfektní smlouvy ústní mimoknihovně přede dnem, kdy počal účinkovati cis. pat. ze dne 29. prosince 1915 č. 83 z. z. česk. o zavedení dávky z přírůstku hodnoty, nepodléhá tento převod uvedené dávce, třeba písemná smlouva sepsána a nemovitost knihovně převedena byla až po tomto dni.**

(Nález ze dne 24. února 1920 č. 569.)

Věc: Václav Dvořák v Dnešicích (adv. Dr. Koffer z Preštic) proti zemskému správnímu výboru v Praze o dávku z přírůstku hodnoty nemovitosti.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

Důvody: Ze směnné smlouvy, kterou stěžovatel zaměnil svůj pozemek č. kat. 1108 v Dobřanech za pozemek č. kat. 533 v Dnešicích firmou »Dobřanské kaolinové a šamotové závody« od svěřenského statku Schönbornského ukoupený, byla vyměřena dávka z přírůstku hodnoty, při čemž vyměřující úřad i odvolací stolice vycházely z předpokladu, že ona směnná smlouva uzavřena byla teprve vyhotovením listiny z 2. října 1917, kdežto stěžovatel tvrdil, že smlouva ta uzavřena byla ústně 16. dubna 1913 před zavedením dávky z přírůstku hodnoty.

O stížnosti na téže námitce založené uvážil nejvyšší správní soud, že stěžovatel již v přiznání k dávce z přírůstku hodnoty z 2. května 1918 dovolával se ústní smlouvy z 16. dubna 1913, z níž již roku 1913 poplatky z převodu byly vyměřeny. Ve stížnosti proti vyměření dávky tvrdil stěžovatel, že definitivní, pravoplatné a perfektní ujednání ústní stalo se již 16. dubna 1913, že hned při uzavření ústního ujednání obdržel závdavkem 1000 K a dovolal se spisu berního úřadu v Prešticích o tom, že úmluva byla již roku 1913 k vyměření poplatku přihlášena a že poplatek také byl vyměřen.

Ze spisů těch, které žalovaný úřad se svými spisy zaslal, je zřejmo, že již 12. srpna 1913 byla bernímu úřadu v Dobřanech ku vyměření poplatku ohlášena ústní dohoda, dle kteréž Václav Dvořák smění pozemek čís. kat. 1108 v Dobřanech za pozemek čís. kat. 533 v Dnešicích, tehdy náležející Janu Schönbornovi, proti připlacení 3740 K v případě, že podaří se shora jmenovaným závodům pozemek ten koupiti. Ze spisů těch jde dále, že závody jmenované pozemek čís. kat. 533 v Dnešicích již roku 1913, a to smlouvou usnesením zemského soudu v Praze ze dne 18. září 1913 číslo 11516/13 schválenou na sebe převedly.

V poplatkovém řízení slyšen udal stěžovatel dne 18. srpna 1913, že v případě, že pozemek čís. kat. 1108 v Dobřanech nebude moci zaměnit za pozemek č. kat. 533 v Dnešicích, bude požadovati za sáh poz. č. kat.

1108 v Dobřanech 5 K a že s touto cenou závody budou srozuměny, dále prohlásil dne 31. srpna 1914, že závody pozemek čís. kat. 1108 v Dobřanech od něho koupily, že jej však od závodů má v pachtu a že též pozemek č. kat. 533 v Dnešicích od loňského roku má v užívání. Tvrdí-li naříkané rozhodnutí, že ze spisů berního úřadu v Přešticích jde, že 16. dubna 1913 byla uzavřena ústní smlouva o budoucí podmíněné směně řečených pozemků a že ke skutečnému převodu vlastnictví k těmto nemovitostem došlo teprve podepsáním písemné smlouvy z 2. října 1917, jest v rozporu se skutečnostmi shora uvedenými z těchže spisů zřejmými. Nestačila-li úřadu žalovanému tato zjištění ve spisech, bylo jeho povinností, aby okolnost, kdy smlouva směnná byla uzavřena, po případě i provedena za účasti smluvních stran vyšetřil, neboť okolnost ta jest pro otázku, jsou-li převody shora uvedené povinny dávkou z přírůstku hodnoty, podstatnou, poněvadž dávka z přírůstku hodnoty v Čechách zavedena teprve patentem z 29. prosince 1915 s účinností od 1. ledna 1916.

Jeví se proto skutková podstata nesprávně zjištěnou, po případě nedostatečně vyšetřenou, pročež bylo nalezeno dle § 6 zák. o správním soudě.

Č. 343.

Řízení před nejvyšším správním soudem: Je-li tu rozpor mezi dvěma úředními potvrzeními o tom, kdy podáno bylo odvolání, odmítnuté pro opožděnost, nutno naříkané rozhodnutí, opírající se o potvrzení stěžovateli nepříznivé, zrušiti dle § 6, odst. 2 zák. o správ. s.

(Nález ze dne 24. února 1920 č. 879.)

Prejudikatura: nál. ze dne 23. prosince 1919 č. 5447 sbírky č. 279.

Věc: Božena Plašilová a Tomáš Sekanina v Hořepníku proti zemské vyživovací komisi v Praze o vyživovací příspěvek.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

Důvody: Okresní komise vyživovací v Pelhřimově přiznala výměrem ze dne 22. dubna 1918 čís. 113 P z důvodu povolání Jana Plašila k činné službě vojenské jeho manželce a dceři vyživovací příspěvek po 1 K 60 h denně.

Z tohoto výměru odvolali se Božena Plašilová a tchán povolaneho Tomáš Sekanina k zemské komisi vyživovací domáhající se přiznání vyživovacího příspěvku též pro tchána povolaneho.

Zemská komise vyživovací odmítla toto odvolání naříkaným rozhodnutím jakožto opožděně podané, tudíž nepřipustné, ježto podáno bylo z rozhodnutí dne 29. dubna 1918 doručeného u okresní komise vyživovací v Pelhřimově teprve dne 8. července 1918, tudíž po uplynutí 60denní lhůty ustanovené v § 7 zákona ze dne 27. červenec 1917 č. 313 ř. z.

O stížnosti Boženy Plašilové a Tomáše Sekaniny na nevyšší správní soud podané, uvážil tento soud takto:

Proti výroku naříkaného rozhodnutí, že odvolání z výměru první stěže bylo teprve 8. července 1918, tudíž opožděně podáno, namítá stěžo-